

El nostre ahir

En un llibre publicat el 1899, Miquel Cuní Martorell, explica, amb el títol "Records d'una exploració entomològica a Arbúcies", que un seu amic coneixedor de la gran riquesa de la fauna de la comarca del Montseny, va arribar, "fa bastant temps", amb la seva muller i fills, a l'estació d'Hostalric per prendre el cotxe d'Arbúcies. I diu que hi trobà altres famílies que esperaven amb la mateixa intenció. -Jo m'imagino l'escena amb aquells personatges barcelonins de fa una centúria, amb la seva indumentària com si els veiés filmats a través de la descripció que ens fa l'autor. -Diu que era a començaments de l'estiu i feia un matí esplèndid i que un fresc ventijol recreava les galtes i tothom tenia l'esperit ple de goig. -Devien ser, és clar, uns temps feliços, plàcids, sense pressos ni neguits. -Mentre la quitxalla enjogassada s'entretenia sentint dringar els cascavells dels cavalls i en mirar embaladits com col·locaven a dalt els baguls i maletes, la gent gran prenia un bocí a la cantina de l'estació i contemplava les muralles imponents de la vila i el castell que la domina. Quan tot quedà llest, hom pujà al cotxe, que era amb honors de diligència i arrencà, prenent la carretera que és una de les millors de Catalunya, ampla, recta i plana com la mà, sense la més petita pujada, puix on hi ha un rec, hi ha construït el seu corresponent pontet de pedra. En un costat i altre, per tot arreu, s'estenen prats plens de pomeres, ombrejades per albes i pollancre i com que són plantats a filera, presenten un cop de vista joliu. No hi manquen a les vores de la carretera els afavorits plàtans, que per cert cap necessitat n'hi havia d'ells ja que, per fer ombra bastaven els pollancre... El cotxe anava avançant al trot, amb una seguretat de rotació com si passés per damunt d'un empostissat. El sol no molestava, per quant els arbres l'interceptaven; les herbes dels prats, fresques de la regada, verdejaven encara més; de tant en tant es descobria alguna pagesia prop de la riera; els gossos sortien a lladrar i el gall, les gallines amb llurs pollets fugien espavordits, esbategant les ales. A mig camí, a l'esquerra aparegué el castell de Montsolí, que és al cim d'una muntanya poblada d'espesses alzines i castanyers amb alguns pins i al lluny, el gran massís del Montseny amb la seva punta de Les Agudes.

Feia dues hores que el cotxe avançava, quan certs senyals denotaren que el poble era prop; tals foren en veure la gran masia de Can Blanc, en trobar alguns senyors i senyores que es passejaven per la carretera, en sentir les campanes de la parròquia, la bullícia de la gent i els crits de les oques. Prompte aparegueren les primeres cases i el caruatge entrà pel carrer de Camprodon, que és nou i el millor de la vila, parant-se davant de la fonda i cafè. En baixar del cotxe, no en faltaren de curiosos, tant de veïns com dels forasters desitjosos de saber qui arribava. El zòleg, que coneixia bé el país, es dirigí tot seguit, amb el seu acompanyament, cap a Can Xacris, on tenia la seva estada i des d'on emprendria les seves marxades vers la muntanya, a la recerca de les abundoses varietats d'insectes per a realitzar els seus estudis entomològics...

Potser un altre dia continuarem aquesta narració, recollint aquells detalls que puguin delectar a tots els qui s'interessen pels fets passats de la nostra Vila, que n'hi ha molts, em sembla.

JOAQUIM HORTA I FERRER